

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. március 26.
(Nagyszombat)

Szepesy László

HOL VOLT ISTEN?

Énekek: 334,5-8, 658

Lekció: János 11,19-27

Alapige: János 11,15a

„És örülök, hogy nem voltam ott, tiértetek, hogy higgyetek.”

Imádkozzunk!

Szerettük volna, Urunk, az éneket őszinte hittel, bűnbánattal, és Beléd vetett reménységgel énekelni. Köszönjük Megváltónk, hogy Te énekünket kedvesen fogadod, és hogy igaz az, ami benne le van írva, mert az Ige szerint való.

Köszönjük Neked, hogy Te ott a sírban feküdtél testileg nagyszombat napján azért, hogy minékünk ne kelljen az örök kárhozatalban részesülnünk, és hogy közben már a mennyei Atyánál voltál. Köszönjük Neked, hogy fel is támadtál, hogy mi is új életre kelve Neked élhessünk, és Téged dicsőíthessünk. Köszönjük, hogy újból és újból az evangéliumra emlékeztetsz bennünket, és hogy ez a nap nem a szomorúságról, hanem az örömről és a Te kegyelmedről szólhat.

Kérünk, Urunk, áldj meg ma is bennünket igéddel. Add, hogy az evangélium hadd ragyogjon most fel számunkra ismételten, és kérünk, hogy Szentlelked munkálja bennünk, hogy a hallott ígét a szívünkbe tudjuk fogadni. Könyörgünk azért, hogy Te, aki a növekedést adod, add meg nekünk, hogy valóban gyümölcsöt hadd teremhessünk a Te dicsőségedre.

Köszönjük Neked, hogy testvéri közösségben tölthetjük az ünnep minden napját, így ezt a napot is. Kérünk, fogadd el tőlünk – mint egy Tóled jövőt – a mi tiszteletünket Irántad.

Ámen.

Igehirdetés

Nagyszombat ünnepének egyik fő kérdése az: hol volt Isten? Az apostolok szívében lévő értetlenség, fájdalom, reménytelenség ebben a kérdésben összpontosult: hol volt Isten nagypénteken? Sokan, akik felteszik ezt a kérdést, arra kíváncsiak, hogy Jézus Krisztus hová került a halála után? A teste a sírban volt, de Ő hova ment? Többeknek kérdés ez, mivel összezavarja őket az Apostoli Hitvallás-

HOL VOLT ISTEN?

nak az a része, amelyben azt valljuk meg, hogy „alászállt a poklokra”, és az az ige, amelyet az 1Péter 3,19-ben olvasunk, hogy Jézus elment a tömlöcben lévő lelkeknek prédikálni. A hitvallásnak ez a része azonban, hogy „alászállt a poklokra”, nem egy helyet jelöl, hanem azt, hogy Megváltónk a pokol kínjait szenvedte el helyettünk. A Péter apostol leveléből származó igeszakasz sem a pokolra szállásról szól, de azt most nem kívánom bővebben kifejteni, mert egy külön igehirdetést kellene rá szánni. Elég az nekünk, hogy a Szentírás egyértelműen beszél arról, hogy Jézus Krisztus halála után a mennybe ment. Ezért mondta a Mellette megfeszített latornak, hogy még „*ma velem leszel a paradicsomban*”, ezért beszélt nagycsütörtökön az apostoloknak úgy, hogy „*én az én Atyámhoz megyek*”, és ezért mondta halála előtt, hogy „*Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet*”.

A kérdést azonban, hogy hol volt Isten, nem erről az oldaláról szeretném megközelíteni, mert az Ige alapján úgy vélem az apostolok sem ezen gondolkodtak azon a bizonyos szombaton. Mert valószínűleg nagyszombaton nekik nem az volt a kérdés, hogy Mesterük a mennybe ment-e, mert ők tudták, hogy Ő az Atyához megy, hanem inkább az, hogy miért történt meg mindez? Hol volt Isten? E mögött a kérdés mögött félig vádló, félig értetlen, fájdalomtól lesújtott szívek állnak, akik arra keresnek választ, hogy hogyan hagyhatta Isten, hogy mindez megtörténjen? Isten elküldi az Ő egyszülött Fiát, és az ember pedig megöli Őt. Nagyszombaton az apostolok a velük lévő tanítványokkal együtt tele voltak csalódással, félelemmel (mi lesz holnap? hogyan lesz tovább?), fájdalommal (gondolva Mesterük elvesztésére), és próbálták megérteni, feldolgozni a nagypénteki eseményeket, és választ találni arra, hogy hogyan engedhette meg mindezeket Isten? Az emmausi tanítványok beszámolója is ezt a csalódást, értetlenséget tükrözi. Mária és Márta is megfogalmazták ezt a kérdést testvérük, Lázár halálakor, csak kijelentő formában mondták el Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérünk. E mögött pedig érthetjük azt, hogy Uram, hol voltál? Nem voltál itt. Úgy vélem alig van olyan hívő ember, aki ne tette volna már fel a szívében ezt a kérdést valamilyen megrázó, lesújtó esemény után. Hol volt Isten?

Mai alkalmunkon erre a kérdésre keresünk választ az Ige alapján. Természetesen nem minden feleletet tudunk megadni, mert a Szentírás több feleletet ad. A felolvasott ige alapján először arra keresünk választ, hogy milyen hitek és milyen elgondolások állhatnak e mögött a kérdés mögött? Másodszor megnézzük, hogy milyen feleleteket ad az ember erre a kérdésre, harmadszor pedig megnézzük Isten válaszát.

Lázár feltámasztásának történetét is megvizsgáljuk, hiszen Isten – én úgy vélem – nem véletlenül hagyta meghalni őt, és nem véletlenül támasztotta fel őt mintegy másfél héttel nagypéntek előtt. Úgy hiszem, hogy Urunk a Lázárral történt dolgokat mintegy felkészítésül szánta a tanítványoknak, akiknek végig kellett nézniük Mesterük halálát – mint Máriának és Mártának Lázárét –, és az akkor kijelentett igazságnak, hogy Jézus Krisztus maga „*a feltámadás és az élet*”, nemcsak Lázár sírjánál, hanem nagyszombaton is fontos üzenettel kellett volna bírnia az apostolok számára.

1. Megvizsgálva tehát mindkét történetet, nézzük meg, hogy milyen tévhitek állhatnak a mögött a kérdés mögött, hogy hol volt Isten? Mert gyakran valami-

lyen téves elképzelés, vagy valamilyen tévhit áll e mögött a kérdés mögött. Azért beszélek tévhitről, mert Mária, Márta, és az apostolok is nagyszombaton valamit hittek, volt egy elképzelésük arról, hogy hogyan kellene zajlania az eseményeknek, hogy Istennek hogyan kellene cselekednie, de mivel nem úgy tett, ezért csalódtak Őbenne. Ez a csalódás pedig Istentől távolabb vitte őket. A tévhit az, ami minket távolabb visz Istentől, és csak az a hit képes szívünket Őhöz fordítani, ami a Szentlélektől származik. A sokféle tévhit közül kettőt említenék csak meg a mai alkalmunkon, amelyek elég gyakoriak az életünkben.

Az első az, amikor többet várunk el Istentől, mint amit Ő valójában megígért nekünk. Mária és Márta esetében ez abban mutatkozott meg, hogy azt hitték, Jézus Krisztus mindenképpen meggyógyítja Lázárt, és nem hagyja őt meghalni. Amikor üzenetet küldtek Őhöz, hogy az, „*akit szeretsz, beteg*”, ezt remélték. És miért ne gondolták volna ezt? Hisz Urunk szerette az egész családot, a nőtestvéreket és Lázárt is – az Ige tesz erről bizonyosat –, és azt is tudták, hogy számtalan beteget meggyógyított már Megváltónk, akikről az orvosok már rég lemondtak. Jézus Krisztust személyes kapcsolatukban is irgalmasnak ismerték meg, és tudták, és ezt meg is vallják, hogy Isten meghallgatja az Ő kéréseit. Ezért magától értetődő volt számukra, hogy Jézus Lázárt is meggyógyítja, bár Megváltónk ezt sehol nem ígérte meg nekik. És ebben a hitükben csalódnuk kellett, mert Jézus Krisztus hívásuk után csak 2 nappal később ment el hozzájuk, amikor már Lázár meghalt. Bár nem volt konkrét ígérete a 2 nővérnek, mégis hitték, hogy Lázár nem hal meg. Erről beszél az, amit személyesen Jézusnak mondtak, amikor megérkezett. Mind a ketten ugyanezt mondták: „*Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem*”. Tévhitük oda vezette őket, hogy ha nem is teljesen, de bizonyos mértékben csalódtak Jézusban.

Hitték, hogy mint isteni hatalommal bíró ember, meg tudja gyógyítani a testvérüket, ahogyan másokat is korábban, de abba nem gondoltak bele, és azt nem akarták elhinni, hogy Isten mindig a maga akarata szerint cselekszik, szabadon, és nem mindig ugyanúgy, mint korábban. Nem követelhetjük Tőle, hogy tedd azt velünk, amit másokkal is, mert nem tudhatjuk, hogy ugyanazt a sorsot szánta-e nekünk is. Lázár életében valami csodálatosabbat tervezett az Úr, mint más beteg életében. Sok beteg volt a Bethesda tavánál is, Megváltónk mégis csak egyet gyógyított meg (meg tudta volna a többit is, de ez volt az Ő akarata). Mária és Márta természetesnek vett olyan dolgot, amit az Úr nem ígért meg nekik.

Nagyszombaton is hasonló dolog történik: az apostolok többet hittek, mint amit az Úr megígért. Azt hitték, hogy a dicső virágvasárnapi bevonulás után majd az következik, hogy Jézus egy királyságot alapít, amiben ők majd „*miniszterek*” lesznek. Erről beszél az Apostolok cselekedeteinek 1. fejezete is: mennybemenele előtt kérdezik, hogy hát nem most állítod helyre Izrael királyságát, Uram? Még akkor is ezt hitték, pedig Jézus Krisztus soha nem ígérte ezt meg így nekik. Sőt! Háromszor is beszélt nekik arról, hogy amikor felmegy Jeruzsálembe, ott elfogják Őt, a rómaiak kezébe adják, megölik, de harmadnapon fel fog támadni. Ez azonban a tanítványok számára nem volt elfogadható. Péter mondta ki azt, amit valószínűleg mindannyian gondoltak: a Messiással ez nem történhet meg, nem halhat meg ilyen gyalázatos módon. És bár ezt a félelmüket, és téves reményüket Jézus

HOL VOLT ISTEN?

már akkor is a Sátánnak tulajdonította – mert emlékezzünk, amikor először jelenti ki ezt Jézus, és Péter mondja, hogy ez nem történhet meg, Jézus azt mondja, hogy „*távozz tőlem, Sátán, (...) mert nem gondolsz az Isten dolgaira*”, tehát bár Jézus már akkor is a Sátánnak tulajdonította ezt –, mégsem tagadták meg ezt a téves hitüket, reménységüket, hanem tovább dédelgették a szívükben. E szerint a vágyuk szerint védték Mesterüket a Gecsemáné kertjében, és e miatt a hamis váradalmuk miatt döbbsentek meg nagypénteken, hogy megfeszítették Őt. Meg voltak győződve – mint ha Isten jelentette volna ki nekik, pedig nem ez történt –, hogy Mesterük nem halhat meg. És mivel nem ez történt, ezért csalódtak Istenben. Hol volt Isten? A két testvérrel együtt ők is úgy gondolták a szívükben: ha Isten itt lett volna, akkor nem történt volna meg mindez. Ha az ember többet hisz, többet vár és remél Istentől, mint amit Ő valójában megígér, akkor nagy eséllyel csalódni fog.

Hányszor találkozunk olyan hívő testvérekkel – de akár mi magunk is lehetünk ilyenek –, akik úgy érzik, hogy hatalmasat csalódtak Istenben, mert Ő nem úgy cselekedett, ahogyan azt ők remélték vagy elvárták volna. Mennyi fájdalomtól és lelki vívódástól kímélnénk meg magunkat, ha annyit hinnénk, és abban hinnénk, amit Isten megígért nekünk, és nem pedig többet. Mennyivel könnyebben fogadnánk a velünk történő dolgokat, ha Isten ígéretei mellett elfogadnánk azt, hogy Ő szabad abban, hogy hogyan cselekedjen, és szabad abban, hogy egyszer az egyik ígérete, másszor pedig a másik ígérete szerint cselekedjen. Egyszer megszabadít minket a betegségtől, egyszer pedig erőt ad annak elhordozásához, de nem ad gyógyulást. Isten ígéreteiben bízhatunk, és kérhetjük is Őt, hogy azok szerint cselekedjen (ez a hívő ember kiváltsága), de sose mondhatjuk meg Neki, hogy mikor mit tegyen. E két dolgot, hogy kérhetünk Tőle, de nem parancsolhatunk Neki, mindig szem előtt kell tartanunk. Sose mondjuk meg, hogy mit tegyen, hanem mindig kérjük azzal az alázattal, hogy Uram, Te másként is cselekedhetsz, mert Te nálam jobban tudod, hogy minek kell történnie. Az emberi szív, az emberi vágy parancsolni akar Istennek, még hogyha ezt imádság köntösébe is öltöztetjük. Isten Lelke azonban mindig alázattal kér, és hálás kézzel fogadja el azt, amit kap.

Nem szabad többet hinnünk, mint amit az Ige mond, de kevesebbet sem. Ez az a másik tévhit, amiről beszélnünk kell. Térjünk vissza Lázár feltámasztásának történetéhez. Jézus Krisztus Mártának megígéri a vele való személyes beszélgetésben, hogy „*feltámad a te testvéred*”. Ez már egy konkrét ígéret, ami neki szól. Márta pedig ezt az ígéretet alábecsüli, mert azt válaszolja: „*tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon*”. Azaz Márta nem meri az adott helyzetre vonatkoztatni Megváltónk konkrét ígéretét, pedig korábban már bebizonyította az Úr Jézus, hogy Ő képes feltámasztani a halottat is, gondoljunk csak Jairus lányára. Ehelyett nagy általánosságban fogadja el csak az ígéretet: majd egyszer, az utolsó napon, jó távol. Jézus ezek után mondja, hogy Ő maga „*a feltámadás és az élet*”. Ezt Márta szintén nem hiszi el, mert – bár rákérdez az Úr, hogy ezt „*hiszed-e?*”, és ő azt mondja, hogy igen, de – amikor oda érkezünk el a történetben, hogy az Úr azt mondja, hogy vegyétek el a követ a sírról, Márta közbelép, hogy hagyjátok, „*szaga van, hiszen negyednapos*”. Márta nem hitt Jézusnak, ezért Ő azt mondta neki, hogy „*ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét*”. Már-

tának a hitével volt gondja: nem hitte el az adott ígéretet, kevesebbet remélt, mint amennyit Isten ígért.

Az apostolok esetében ugyanez volt a helyzet nagyszombaton. Jézus Krisztus háromszor is kijelentette, hogy Jeruzsálemben megölik Őt, „*de harmadnap feltámad*”. Ez egy elég konkrét ígéret. Urunk háromszor is megismételte, és az apostolok meg is értették, csak nem merték megragadni ezt az ígéretet. Látták Lázár feltámasztásának csodáját is néhány nappal a Jeruzsálembé való bevonulás előtt, hallották kijelentését, hogy Ő maga „*a feltámadás és az élet*” (ez egy újabb dolog, amit meg lehetett volna ragadni). Korábban pedig azt is mondta – János számol be erről evangéliuma 10. Fejezetében –, hogy „*van hatalmam letenni*” az életemet, „*és van hatalmam ismét felvenni azt*” (17-18. vers). Az utolsó vacsora alkalmával pedig számos módon vigasztalta őket azért, mert egy rövid időre nem fogják látni Őt. János beszámol evangéliumának 14-15-16. fejezeteiben erről, hogy Jézus Krisztus hosszan vigasztalta az apostolokat, de ők mégsem ragadták ezt meg, nem hitték el. Mindezek után váratlanul éri őket Jézus Krisztus kereszthalála, feltámadása, mert nem merték elhinni mindazt, amit Mesterük megígért nekik. Kevesebbet hittek, mint amit Mesterük kijelentett. Emiatt volt, hogy felkészületlenül érte őket Mesterük halála. Nagyszombat szólhatott volna számukra a várakozásról, a reménységről, hogy még egy nap, és Urunk, ígérete szerint feltámad (még a főpapok is jobban „elhitték” ezt, mert ők őrséget állítottak oda, nehogy ellopják a holttestet), de maguk a tanítványok a nagy csalódáson kívül nem tettek, nem vártak semmit.

S velünk is nem fordul-e ez elő oly sok esetben: nem merjük elhinni mindazt, amit Isten ígér, hanem csak bizonyos részeit annak, és ezért csalódunk Őbenne, és ér minket oly sokszor fájdalom, és azt mondjuk: hol volt Isten? Elhisszük Isten ígését – értelmünkkel legalábbis –, de a gyakorlatban sokszor mégis úgy élünk és cselekszünk, mint egy megtéretlen ember, mert kevesebben bízunk, mint amit értelmünkkel megfogunk és megragadunk. Alábecsüljük Isten ígéreteit, és hitünk elméletivé válik, pedig annak a mindennapok hitének kellene lennie.

Hol volt Isten? Több minden is állhat e mögött a kérdés mögött, nem csak ez a 2 tévhit – hogy többet várunk Istentől, vagy kevesebbet hiszünk el –, de úgy gondolom, minden esetben fontos, hogy ezek a tévhitek Istenben való csalódáshoz vezetnek el bennünket, ezért ezekre vigyáznunk kell.

2. Most nézzük meg – a teljesség igénye nélkül –, hogy milyen emberi válaszokat adunk erre a kérdésre: hol volt Isten?

A leggyakoribb válasz az, hogy Isten elhagyott minket, távol volt tőlünk. Az apostolok is gondolhatták ezt, még akár hivatkozhattak Mesterünkre is, mert Ő maga is, a bűn valóságát megélve ezt mondta: „*én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*”. És az apostolok is lehet, hogy ezt gondolták: elhagyott minket. Gyakran ragaszkodunk vágyainkhoz, elképzeléseinkhez, és amikor Isten nem segít az azok megvalósításában, sőt hagyja, hogy azok mindenestől összedőljenek, akkor úgy érezzük, Isten nincs ott mellettünk, nem támogat bennünket, hanem elhagyott minket.

Mások hirtelen haragjukban Isten ellen fordulnak – az ember nem tudja ilyenkor, mit tesz –, és azt mondják, hogy Isten követte el azt a szörnyűséget, ami tör-

HOL VOLT ISTEN?

tént, Ő a hibás, Ő az oka az eseményeknek, Ő az, aki miatt nekem szenvednem kell. Isten követőiből hirtelen Isten vádlóivá válnak az emberek.

Az alázatosabbak más választ adnak, azt mondják, hogy nem tudom, hogy hol volt Isten. Nem merik azt mondani, hogy ott volt velük, mert nem értik, hogy akkor miért történhetett mindaz, ami megtörtént. De vádolni sem merik Őt, hisz tudják, hogy ahogyan az edény sem vádolhatja a fazekast, hogy miért ilyennek alkottál, és miért hagytad, hogy ez történjék, úgy mi sem vádolhatjuk Teremtő Atyánkat.

Vannak olyanok is, akik fel se merik tenni ezt a kérdést, mert túl fájdalmas nekik, és azt mondják, hogy nem számít. Nem számít, hogy hol volt Isten, mert a történeteken úgy sem változtat.

3. De mit mond Isten? Mit mond az Ige? Sok mindenről beszél az Ige, most csak 3 feleletet nézzünk meg.

Lázár történetében ezt mondja, a 15. versben: „*örülök, hogy nem voltam ott, tiértetek, hogy higgyetek*”. Ezt az apostoloknak mondta Lázárról (még mielőtt elment volna a testvérekhez), örült, hogy nem volt ott testileg, amikor meghalt. Ez furcsa lehet számunkra, hogy Jézus örül, hogy nincs ott, amikor szerettei szenvednek? Hogyan lehetséges ez? Sehogy, mert istenségére nézve Ő ott volt. Már a tanítványoknak az indulás előtt megmondta, hogy „*Lázár, a mi barátunk, elaludt*”, meghalt, „*de elmegyek, hogy felkeltsem őt*”. Ő mindig ott van. Ez nem kérdés, hogy hol volt Isten: Isten mindig ott van az Övéivel. De a hitünk miatt sokszor tőlünk távolinak mutatja magát a szenvedésben (mint Mária és Márta esetében is). És ezt azért teszi, hogy amikor ismét felfedi magát előttünk, egyértelmű legyen számunkra, hogy a szabadítás és a segítség Őtőle jön. És ezt azért teszi, mert Isten sokszor segít nekünk, igazából minden nap Ő gondoskodik rólunk, és az Ő kezében vagyunk, csak mi ezt nem vesszük észre, ezért bizonyos időket és helyzeteket rendel el, amikor mi úgy látjuk Őt, mintha távoli lenne. És ezzel segíti azt, hogy az Ő segítsége felől bizonyosak legyünk, amikor feltűnik ismételten, hogy Tőle jön a segítség. Mert hogy ha azonnal segítene nekünk, és ráadásul úgy, hogy hétköznapi, természetes segítségnek értékeljük ezt, kevésbé látjuk meg annak dicsőségét. Isten mindennap segít minket, mégsem látjuk meg az Ő munkáit. Ezért időnként távol marad, késlelteti a segítséget, hogy minden emberi segítség lehetőségét kizárjuk, és az Ő tetteiben valóban isteni cselekedeteket lássunk. Mondhatnánk azt, hogy egy beteg gyógyulása milyen természetes, pedig az is Isten munkája. Pont ezért maradt távol Lázár esetében is, hogy megmutassa: az Ő kegyelmes munkája az, ami történik. Mikor Isten megengedi, hogy kétségbeesünk, és hosszan epekedjünk Őutána, azért teszi ezt, hogy ezen a módon a mi üdvösségünket segítse elő, és a hitünkben bátorítson minket. Ezekben az időszakokban kétségtelen, hogy szenvedünk, mint Márta és Mária. Vagy nagyszombatra gondolva, mint az apostolok: számukra Jézus halott volt, mintegy távolinak tűnt nekik, mert már nem volt közöttünk. Isten pedig nem úgy rendelte, hogy Jézus a kereszten való halála után azonnal le is szálljon arról, hanem hogy bizonyosság legyen az Ő halála, elrendelte, hogy 3 nap teljen el. Ez alatt az apostolok is kétségtelenül szenvedtek. Összezavarodhatunk, hogy miért történt ez, szomorkodhatunk mi is, amikor velünk történik ilyen, de az Úr mindeközben a mi javunkat munkálja. Mert azt mondja, azért van mindez, hogy higgyünk Őbenne. „*Örülök,*

hogy nem voltam ott, tiértetek, hogy higgyetek.” És valóban: mikor teszi próbára Isten a mi hitünket, ha nem akkor, amikor távol valónak érezteti magát velünk? Mert ha közel érezzük Őt, akkor könnyebben hiszünk Benne, nem? De amikor látszólag elhagy minket, akkor tesz próbára, és akkor akarja megerősíteni hitünket és Belé vetett bizalmunkat.

Hol van Isten? Lehet, hogy távolinak érezzük Őt, de értünk van ez, hogy erősítse hitünket, és hogy még inkább meglássuk az Ő szabadítását. Igaz volt ez Lázár feltámasztásának történetében.

De másodszor felelnünk kell nagyszombat kérdésére is. Hol van Jézus Krisztus? Nagypénteken ott volt a golgotai kereszten és egész nagyszombaton testileg a sírban, lelkileg pedig – már mondtuk az igehirdetés elején – az Atyánál. Az apostolok azt hihették, hogy Isten Jézus Krisztus halálával elvetette ügyüket, ezért sem értették, miért történt mindez. És az ember ilyenkor azt gondolja, hogy Isten úgy fordít neki hátat, hogy nem érzi át, hogy az ember mit érez, milyen fájdalmakon és kínokon megy keresztül. Mert amikor az ember távolinak érzi Őt: kétségbe esünk, félünk, aggódunk, összezavarodunk. Pedig higgyük el, hogy ebben az időben sincs senki más, aki annyira velünk tudna érezni, mint Jézus Krisztus, aki bűneinket hordozva átélte az elhagyatottság igazi valóságát a golgotai kereszten. Már Lázár sírjánál is együtt sírt a nőtestvérekkel, mert mint ember képes az együttérzésre, és mint Főpapunk, képes megindulni minden gyarlóságunkon. Az apostolok fájdalmát is megértette, ezért vigasztalta őket már előre az utolsó vacsora alkalmával, és mondta azt, hogy ne féljete, egy ideig nem leszek veletek, de aztán ismételten megláttok. Szenvedésünkben egyedül érezzük magunkat, pedig azt senki más nem érzi át jobban, mint Megváltó Urunk, aki minden fájdalmunkat elhordozta. Úgy érezzük, hogy visszafordíthatatlan veszteségünk miatt nincs vigasz számunkra, pedig Ő azért feküdt ott a sírban, hogy mi igazi vigasztalást nyerjünk. Nagyszombat látszólag arról szól, hogy az Úr a sírban fekszik, mégis ez idő alatt munkálkodott a legcsodálatosabban a mi üdvösségünkre. Amikor az ember leginkább távolinak gondolta Őt, akkor tette Isten a legtöbbet, ami húsvét hajnalán meg is mutatkozott: legyőzte a halált. És húsvét örömhíre – hogy Jézus feltámadt legyőzve a halált –, igazgá vált a tanítványok számára is. Miközben ők siratták Őt, éppen a győzelmet szerezte meg számukra is! Ő a győztes, akivel együtt mi is győzhetünk bűn és halál felett, bármilyen veszteség és fájdalom felett.

És végül, Isten még egy harmadik választ is ad nekünk az Igében. Ezt a Biblia elejéből hadd hozzam a testvéreknek, mert amikor az ember elhagyta Istent, és nem tudta már, hogy hol van Ő, akkor az Úr utána ment, és mit mondott: Ádám, „*hol vagy?*” Hol volt Isten? – kérdezzük mi. Hadd kérdezzen Ő vissza: és te hol vagy, mikor ezt kérdezed? Mert az igazán fontos kérdés ez, hogy szenvedéseink, teherhordozásaink közepette – miközben úgy érezzük, hogy Isten elhagy bennünket – mi Krisztusban maradunk-e? Ha igen, akkor tudjuk, hogy hol van Ő, még ha nem is érezzük, még hogyha minden arról beszélne, hogy Ő távoli, a hívő ember akkor is bizonyossággal vallja, hogy Szentlelke által bennem él, testileg pedig a mennyben közbenjár értem. És Ő nem költözik ki-be a szívembe, hanem állandóan velem van, mint megváltott gyermekével. Ezért ez a kérdés a Benne bízók számára – hogy hol volt Isten – igazából már nem kérdés, mert tudják,

HOL VOLT ISTEN?

hiszik, hogy Ő mindig velünk van. A hitemben csalódhatok (lehet az tévhit), csalódhatok a reményeimben, az elvárásaimban, de az Úrban sosem, mert Ő mindhalálíg hű marad. Nem biztos, hogy a hívők mindig értik, hogy mi miért történik, de az Úrtól fogadják el a történeteket, ahogyan azt Jób is tette. Lehet, hogy ez fájdalmas, szenvedéssel teli, de mégis az Úrtól veszik el.

Jézus Krisztus halála és feltámadása között el kellett telnie bizonyos időnek, hogy halála bizonyos, feltámadása pedig Istentől jövő csoda legyen tanítványai előtt is. Ez fájdalmat jelentett nekik, de hitükre nézve rendezte ezt így az Úr. Elbuktak a várakozásban, ahogyan mi is elbukhatunk. Kétségbe eshetünk, hogy nincs remény, egészen odáig eljuthatunk, hogy feltegyük azt a kérdést: hol volt Isten? De Jézus Krisztus azért enged ezeken keresztül mennünk, mert Ő jobbat készített számunkra, biztosabb és szilárdabb hitet akar nekünk adni, amely mindig Őrá néz, és Benne bízik. Ezt az erős hitet adja meg nekünk Urunk, és vezessen minket minden fájdalomon, kételkedésen és reménytelenségen keresztül!

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy Te mindörökké hű maradsz, hisz Te magadat meg nem tagadhatod. És bár mi kételkedhetünk Benned, és csalódhatunk, ez gyarló szívünk miatt történhet, nem pedig azért, mert Te valóban elhagynál bennünket. Köszönjük, hogy időnként úgy érezteted velünk, hogy távoli vagy, de ezt is csak azért teszed, hogy higgyünk, és hogy hitünk gyengeségeit meglátva még inkább Hozzád forduljunk.

Köszönjük Neked nagyszombat ünnepét, amikor már az Atyánál voltál, és győzedelmet arattál, és ez a győzelem felragyogott itt ebben a világban is húsvét ünnepén. Köszönjük, hogy leleplezel minket, ha többet várunk és remélünk Tőled, vagy pedig kevesebbet hiszünk, mint amit megígértél. Szeretnénk Lelkedet kérni, aki a hitet adja nekünk, hogy mindig ígéreteidhez ragaszkodjunk, se többhöz, se kevesebbhez. Te tudod, hogy mennyire nehéz ez nekünk a hétköznapiak során, és tudod, hogy mennyi remény él a szívünkben, amit Te nem ígértél nekünk. Kérünk, amikor eljön a csalódásunk órája, add, hogy magunkban és hitünkben csalódjunk, ne pedig Tebenned. És kérünk, Urunk, azokért a testvéreinkért, akik még emiatt vannak távol Tőled, add, hogy bizonyossá válják számukra, hogy Te sosem hagysz el bennünket.

Kérünk, áldd meg beteg testvéreinket is, a betegágyon, szenvedés közepette adj nekik bizonyosságot, hogy Te ott vagy velük.

Könyörgünk szenvedő testvéreinkért is, akár kárpátaljaiak, akár a világ más részein üldözöttek, vagy más egyéb okok miatt szenvedők, kérünk, segíts mindannyiunknak meglátnunk azt, hogy amikor Téged tétlennek gondolunk, Te akkor is munkálkodsz értünk.

Dicsőség legyen Neked minden munkádért, Urunk, és kérünk, hogy magasztald fel a Te szent nevedet közöttünk ezért is, hogy megpróbáltatásokban is részesíts minket. Kérünk, add, hogy hitünk erősödjék ezek által, ne pedig meginogjon.

Legyen áldott a Te felséges szent neved ígéreteidért, hűségédért, váltságahalálodért, kegyelmedért!

Ámen.